

A woman with long, wavy brown hair, seen from behind, stands in a field of tall grass and yellow dandelions. She is wearing a long, blue, patterned dress with puffed sleeves and a white lace collar. She holds a bright yellow shawl or cardigan in her hands. The background shows a hazy landscape with rolling hills under a soft, pinkish sky. The entire image is framed by a thin white border with decorative corner flourishes.

Bidden

tussen het

onkruid

roman

TARA JOHNSON

Tara Johnson

Bidden tussen het onkruid

Roman

Vertaald door Connie van de Velde

KokBoekencentrum Uitgevers • Utrecht

Proloog

*4 juni 1851
New York City*

Gabriel Avery belandde met een klap op de harde straatstenen. De magere, vuile tronies van zijn vijanden keken grijnslachend op hem neer.

‘Geef op, Avery.’

Een schop in zijn maag. Hij rolde zich beschermend op en hapte naar adem van de pijn. ‘Ik heb geen cent bij me.’

Na nog wat trappen tegen zijn rug en benen slaakte de oudste van het stel een ongeduldige zucht. ‘Kom. Hij heeft niks.’

Het holle geluid van hun voetstappen verwijderde zich uit het met lege drankflessen bezaaide steegje. Gabe kwam kreunend overeind, maar kon een triomfantelijk glimlachje niet onderdrukken. Het vijfcentsstuk in zijn schoen verstoppert had gewerkt. Het kleingeld in zijn zakken hadden ze altijd gevonden, maar nu had hij eindelijk een plek ontdekt die veilig was voor hun grijpprage handen.

Hij stond op en veegde het vuil van zijn broek. Moeder zou hem een flinke uitbrander geven als hij er nog een scheur in kreeg. Kleding was duur, en pa werkte al hard genoeg. Geld voor nieuwe kleren konden ze eigenlijk niet missen. Het was voor Schotse immigranten in New York al moeilijk genoeg om het hoofd boven water te houden zonder onhandige aanvaringen met pestkoppen uit de buurt.

Gabe zuchtte. De achterbuurten rukten steeds verder op en daarmee ook de duisternis en het aantal onruststokers. Meer jongens die wilden vechten, en minder plekken waar hij heen

kon om met rust gelaten te worden.

In het steegje hing een zware stank van rottende kool, urine en beschimmelde kranten. Een deur ging krakend open en de inhoud van een po belandde spetterend op de ongelijke stenen. Gabe deed geschrokken een stap naar achteren.

Meneer Giuseppe keek hem kwaad aan. ‘Ik wil hier geen straatschoffies zien rondhangen.’

‘Ik zal u geen last bezorgen. Ik loop alleen maar langs.’

De breedgeschouderde Italiaan kneep zijn ogen tot spleetjes. ‘Doe dat dan, anders mik ik de volgende keer beter.’

Het was geen loos dreigement. De heetgebakerde man had het in het verleden vaak genoeg gedaan. Gabe rende zo snel hij kon het steegje uit naar de straat. Met zijn handen diep in zijn zakken voegde hij zich in de drukte, dankbaar voor de zon, ondanks het zweet dat langs zijn rug omlaag sijpelde. Hij schuifelde tussen de krioelende mensen door die gehaast op weg waren naar allerlei bestemmingen – werk, afspraken, restaurants – toen zijn oog op een etalageruit viel.

Er zat een nieuwe zaak in het oude pand van de bakker. De etalage, die eerst alleen maar vol grote en kleine spinnenwebben had gezeten, was nu gevuld met foto’s in verschillende formaten. Zwart-witte gezichten keken hem aan. Moeders en kinderen, trotse militaire leiders, een jongen met zijn hond, een ouder echtpaar dat tegen de veranda van hun boerderij geleund stond... het ene portret nog fascinerender dan het andere. Gabe drukte zijn neus tegen het glas om het nog beter te zien. De mensenmassa achter hem vervaagde.

‘Vind je het mooi, knul?’

Gabe schrok en keek op. Een man met een krulsnor en pretlichtjes in zijn blauwe ogen keek hem lachend aan.

‘Ik heb nog nooit zulke mooie foto’s gezien. Het lijken stuk voor stuk wel verhalen.’

‘Goed gezegd.’ De magere man hurkte neer tot ze op dezelfde ooghoogte waren en bekeek de foto’s aandachtig.

‘Hoe maken ze die?’

‘Dat heet daguerreotypie. Heb je weleens van camera’s gehoord?’

‘Ja, meneer.’

De man knikte. ‘Mooi zo. Nou, een daguerreotypist neemt een met een dun laagje zilver bedekte plaat koper, stelt die bloot aan het licht van een cameralens en bewerkt hem met kwikdamp. Daarna worden er nog andere chemicaliën gebruikt en dan wordt hij verzegeld achter glas. Het beeld dat door de cameralens vastgelegd is, blijft dan altijd bestaan.’

‘Het is... prachtig.’ Gabe kon maar niet genoeg krijgen van het beeld van het jongetje, dat met zijn arm om zijn hond de wacht hield op een uit ruwe boomstammen vervaardigde veranda. Dat jongetje hoefde zich vast niet elke dag te verweren tegen hordes zakkenrollers en hebzuchtige pestkoppen. Hij had vast niet te maken met de stank van een overvolle stad, die nog iedere dag verder uitdijde, en hoefde vast niet toe te zien hoe zijn moeder en vader zich afbeulden voor een hongerloontje. Lekte zijn dak als het regende? Was zijn pa elke avond te uitgeput om met hem te spelen?

Die daguerreotypie moest een soort toverkunst zijn. Verstilde momenten van volmaaktheid in gelukkige levens. Het deed iets met Gabe. ‘Ik zou dat ook wel willen leren.’

De man stond op en legde een hand op zijn schouder. ‘Ik ben Franklin Adams en dit is mijn winkel. Kom verder, dan laat ik je zien hoe het werkt.’

Hoofdstuk 1

12 april 1861

Howell, Michigan

‘Cassandra Kendrick! Wat heb je gedaan?’

Cassie kromp ineem bij het horen van de dreunende, met dubbele tong uitgesproken woorden vlak achter de staldeur. Ze maakte zich zo klein mogelijk tegen de ruwe houten wand, en ademde door haar mond, uit angst te moeten niezen van het zoetgeurende hooistof. Vader mocht haar niet vinden. Pas als zijn driftbui weer een beetje gezakt was of als hij door zijn met alcohol verdoofde brein laveloos in slaap was gevallen, was ze weer veilig. Als hij haar in zijn huidige toestand zou vinden, voorspelde dat niet veel goeds.

In de achttien jaar van haar leven had de geschiedenis haar dat wel geleerd.

‘Kom tevoorschijn!’

De dreigende klank van zijn stem bezorgde haar rillingen. Ze kneep haar ogen stijf dicht.

Bonk, bonk, bonk.

Haar hart bonsde dof in haar oren, in een veel te hoog tempo. Zou hij het horen?

Zijn sloffende voetstappen verwijderden zich langzaam, en zijn vertrouwde krachttermen verdwenen in de verte. Ze ontspande zich een beetje en leunde met haar hoofd achterover. Haar gezicht vertrok van pijn toen haar haar bleef haken aan het ruwe hout.

Adem in, adem uit.

Ze bleef nog een hele poos wachten. Hij had haar eerder

misleid. Dan kroop ze uit haar schuilplaats tevoorschijn en sloten zijn vlezige vingers zich rond haar keel.

De staldeur ging krakend open op zijn roestige scharnieren. Ze hapte naar adem, maar om de hoek verscheen moeders afgetobde gezicht. Zonlicht straalde rond haar silhouet.

‘Hij is weg.’

Met een zucht van verlichting schoof Cassie weg van de wand en veegde strootjes van haar rok. ‘Hij had het dus ontdekt.’

Moeder knikte. ‘Hij kwam uit de stad en liep rechtstreeks naar de pot.’

Cassie trok een scheef gezicht toen ze zich voorstelde hoe hij gereageerd moest hebben toen zijn vereelde vingers voelden dat er niks in zat. ‘Hij heeft u toch niet beschuldigd, hè?’

Moeder wuifde haar woorden weg, hoewel de strakke lijnen rond haar ogen bleven. ‘Het maakt niet uit. Hij heeft me niet aangeraakt. Eerlijk gezegd is de kans klein dat hij het zich morgen nog herinnert.’

Cassie stapte over paardentuigen en kratten heen en knipperde tegen het felle zonlicht. Ze rechtte haar rug. ‘Ik heb er geen spijt van. Dat weet u.’

‘Ja.’ Met een droevige glimlach draaide moeder zich om en mompelde over haar schouder: ‘Tijd om de was op te hangen.’

Dat was alles? Geen standje? Cassie zei geen woord. Bij vader uit de buurt blijven was haar grootste zorg geweest, maar de angst dat ze met haar daden moeder teleurgesteld had...

Misschien had moeder er ook geen spijt van. Die gedachte stemde haar tot nadenken.

Cassie sjokte over het deels met gras begroeide erf. Kakekende kippen fladderden rond haar versleten rokken, zodat ze er bijna in verstrikt raakte.

Ze had in ieder geval wat tijd gewonnen. Ja, ze had het enige geld dat ze hadden uit de pot gepakt, maar de belastinginner zou hen nu tenminste weer even met rust laten. Als moeder het eens was met haar daden, waarom zei ze dat dan niet?

Waarom durfde ze nooit tegen vader in te gaan?

Voor ze goed en wel de hoek van de blokhut om waren, zagen ze over de zandweg voor het huis een wagen aan komen denderen. De modder spatte alle kanten op en de wagen ratelde en rammelde zo, dat horen en zien je verging. Cassie fronste haar wenkbrauwen. De menner was duidelijk herkenbaar. Het was Peter, de man van haar zus Eloise. Hij had de rem nog niet aangetrokken, of hij sprong al van de stuiterende wagen af. Zijn blonde haar stond alle kanten op, alsof er een wervelwind doorheen was gegaan. Zijn ogen stonden fel en blonken van een opwinding die ze zelden of nooit bij de nukkige man had gezien.

Moeder trok wit weg. 'Wat is er? Is er iets met Eloise?'

'Natuurlijk niet.' Zijn Ierse accent schoot hoog uit en hij zette een hoge borst op. Hij haakte zijn duimen achter zijn bretels. 'Jullie weten het dus nog niet?'

Cassie ging naast moeder staan. Ze voelde zich helemaal koud worden. 'Wat zouden we dan moeten weten?'

Zijn lippen krulden zich tot een glimlach en ontblootten scheve, gele tanden. 'Dat het oorlog is, zus. Oorlog.'

Hoofdstuk 2

15 april 1861
New York City

Gabe Avery baande zich moeizaam een weg tussen de drommen mensen door die Broadway lieten dichtslibben, en onderdrukte met moeite zijn frustratie. Hij was opgegroeid in de stad en trok zich zelden nog iets aan van de mensenmassa's, maar dit was anders. Nu was haast geboden. Hij moest weten of de geruchten waar waren.

Terwijl hij met een tikje tegen zijn hoed een oudere vrouw begroette die hem tegemoet kwam, botste hij tegen een jongetje dat niet ouder kon zijn dan zes. Het smoezelige joch rende zonder op- of omkijken langs hem heen, en deed hem denken aan een rat, die wegschoot tussen kapotte kratten in een steegje. Dat joch zou nog een ongeluk veroorzaken!

De stank van paardenmest, vermengd met de scherpe geur van smeer van langsrijdende rijtuigen. Nog maar een klein stukje...

Daar. De galerie van Brady was in zicht. De opwinding schoot door hem heen.

Alstublieft, God, laat hem ja zeggen...

Bij het naderen van de prestigieuze galerie vertraagde hij zijn pas en bleef even staan om op adem te komen. Hij was er al tientallen keren geweest, maar was nog nooit zo gespannen geweest. Zo nerveus. Hij trok zijn vest recht, haalde diep adem, legde zijn hand op de deurklink, en trok de deur open.

Met al zijn zintuigen op scherp stapte hij de galerie binnen, ondanks het kalmerende effect van de groentinten, die

overall in de ruimte verwerkt waren. Gezichten keken hem van alle kanten aan, gefotografeerde portretten, ingekaderd door een vergulde lijst. Sommige somber, andere vrolijk. Sommige elegant, andere slordig gekleed.

Ze waren stuk voor stuk fascinerend.

Een nauwelijks waarneembare jodiumgeur zweefde hem tegemoet. Achterin moest iemand bezig zijn met het voorbereiden van glasplaten voor belichting.

Toen hij de grote zaal binnenstapte, zonken zijn werkschoenen weg in het dikke tapijt. Een zacht pratend echtpaar bewonderde de tentoongestelde stukken. De enorme foto's waren zo levensecht, dat hij het gevoel had dat de afbeeldingen zouden opschrikken als hij zijn hand zou uitsteken en het glas zou aanraken. Gabe bleef aan de zijkant staan en balde zijn vuisten achter zijn rug om zijn zenuwen tot rust te dwingen.

Een man stapte tussen de donkergroene fluwelen gordijnen door, die de werkruimtes van de galerie scheidde. Gabes adem stakte en iedere samenhangende gedachte verdween uit zijn hoofd.

De man was van gemiddelde lengte, maar straalde een kalm vertrouwen uit met zijn langzame, soepele pas. Zijn donkere haar vertoonde hier en daar al wat grijs, hoewel het grootste deel van zijn korte puntbaardje nog steeds zwart was. Hij droeg een crèmekleurige stofjas. Het brilletje dat op zijn haviksneus geklemd zat, omlijstte donkere, scherpe ogen die niets ontgingen.

Hij was het. Mathew Brady.

Gabe veegde zijn bezwete handpalmen af aan zijn broek en schraapte zijn keel. 'Meneer Brady neem ik aan?'

De man glimlachte, waardoor er lachrimpeltjes rond zijn ogen verschenen. 'De enige echte.'

Gabe stak zijn hand uit, en Brady schudde hem met een stevige handdruk. 'Meneer Brady, ik ben al heel lang een bewonderaar van uw werk. Hoe u de daguerreotype en het

afdrukken van foto's hebt doorontwikkeld is een bron van inspiratie voor me.'

Brady's donkere wenkbrauwen gingen omhoog, zijn geleerde trekken lichtten op. 'Hebt u de techniek van fotografie bestudeerd?'

Gabe zweeg even en probeerde niet te rebellen als een opgewonden kind. 'Ja. Uw briljante portretten hebben mijn interesse enorm aangewakkerd.'

'En hebt u een camera?'

In zijn enthousiasme struikelde hij bijna over zijn woorden. 'Ja, meneer. Ik heb de afgelopen paar jaar hard gewerkt en gespaard en onlangs mijn eerste camera aangeschaft.'

'Wat voor model?'

'Een Anthony-camera, meneer.'

Brady trok zijn wenkbrauwen nog verder op. 'Indrukwekkend. Er zijn geen betere. In mijn eigen studio gebruik ik uitsluitend Anthony-camera's.'

Gabe liet zijn ingehouden adem ontsnappen. Ja, dat wist hij. Hij kende ieder detail over de vermaarde portretgalerie en de werkwijze van zijn meester.

'Hoe heet je, jongen?'

Had hij zichzelf nog niet voorgesteld? 'Neem me niet kwalijk. Ik heet Gabriel Avery.'

'En wat brengt je vandaag naar mijn studio, meneer Avery?'

Zijn mond was kurkdroog. 'Ik hoorde het gerucht dat u overweegt iets opmerkelijks te ondernemen. Is het waar dat u van plan bent om beelden van de oorlog te fotograferen?'

Brady's sikje wipte op en neer. 'Heeft het nieuws van mijn fantasierijke dagdromen zich al verspreid?'

Bang dat hij zijn boekje te buiten was gegaan, knikte Gabe alleen maar. 'Nieuws verspreidt zich snel, meneer.'

'Inderdaad.' Brady trok het brilletje met het metalen montuur van zijn neus, haalde een vierkant lapje van donkere stof uit zijn jaszak en begon de glazen op te poetsen, waarbij een frons zijn mond in een strenge streep veranderde. 'Het is mijn

ambitie geworden, moet ik toegeven. De enorme omvang van zo'n historische gebeurtenis vraagt om een accurate verslaglegging, vindt u ook niet?'

'Dat ben ik helemaal met u eens. Is het waar dat u overwogen hebt om fotografen in te huren om het werk ter plekke uit te voeren?'

Brady knikte. 'Daar heb ik de voordelen van overwogen, ja.'

Gabes hart maakte een sprongetje. 'Als ik zo vrijmoedig mag zijn, zou ik graag solliciteren naar die baan.'

'Zoiets vermoedde ik al. Heb je voorbeelden van je werk?'

Van de zenuwen lukte het Gabe nauwelijks om de gespen van zijn schoudertas los te krijgen. Hij haalde de voorbeelden die hij zo zorgvuldig geselecteerd had eruit en gaf ze aan de fotograaf.

Brady zette zijn bril weer op en bestudeerde de foto's aandachtig. Van zijn gezicht was niets af te lezen. Gabes hart ging tekeer terwijl hij wachtte, de seconden leken eindeloos te duren.

Uiteindelijk zei Brady: 'Deze foto's zijn heel goed. Je bent beslist bedreven in het gebruik van de chemicaliën voor het natte-plaatproces, hoewel je nog wel wat te leren hebt over het juiste gebruik van licht om scherpere, levendiger beelden te krijgen.'

'Ja, meneer.' Gabe hield zijn adem in.

Brady klemde zijn lippen op elkaar. 'Helaas is geen van mijn plannen al definitief. En je kunt je de ontstellend hoge kosten van zo'n onderneming vast voorstellen. Uitrusting, mobiele donkere kamers, paarden en hun voedsel, chemicaliën, platen, driepoten... om nog maar te zwijgen van de medewerking van de regering voor zo'n onderneming.'

De moed zonk Gabe in de schoenen. De teleurstelling was veel bitterder dan hij had kunnen denken.

Brady wreef met een nadenkende blik over zijn gezicht. 'Maar volgens mij is er niets op tegen om alvast een voorlopige overeenkomst te sluiten.'

‘Waar paardenbloemen bloeien, is hoop.’

Het is 1861 en Cassie is op de vlucht. Haar gewelddadige vader heeft haar uitgehuwelijkt aan een afgrijselijke man. Gelukkig vindt ze een uitweg: verkleed als jongen sluit ze zich aan bij het leger om mee te vechten in de Burgeroorlog onder de alias Thomas Turner. Maar het verbergen van haar ware identiteit lijkt een onmogelijke opgave wanneer ze de knappe Gabriel ontmoet...

Gewapend met niets meer dan een foto toestel legt Gabe het leven aan het front vast in een poging zo zijn eigen duistere verleden uit te wissen. In Thomas vindt hij de kameraad naar wie hij al zo lang op zoek was. Beetje bij beetje durven Gabe en Thomas hun pijn en schaamte los te laten en ontstaat er ruimte voor iets nieuws: hoop. Maar is deze hoop wel bestand tegen het geheim dat Thomas met zich meedraagt?

Tara Johnson heeft een passie voor verhalen en schrijft graag historische romans. Ze ziet het als haar missie haar lezers te bevrijden van de onwaarheden die ze over zichzelf geloven. Eerder verscheen in Nederland haar succesvolle roman *Zingen in het maanlicht*.

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT

NUR 342